

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **K. Ch. K.,**
nar.,
státní příslušnost: Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2022, č. j. CPR-31713-8/ČJ-2022-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-274874-17/ČJ-2022-000022-SV, ze dne 23. 8. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítá porušení § 3 správního řádu, nebyl dle něj dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Správní orgány si dále neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí, čímž byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce uvádí, že si nebyl subjektivně vědom nelegálnosti svého pobytu, kdy se domníval, že se v ČR nachází legálně na základě podané žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kdy žalobce v rámci vedeného řízení předložil vyrozumění o možnosti nahlédnout do správního spisu ze dne 25. 4. 2022, ze kterého nic nenaznačuje, že by mělo jít o skončené řízení. Nesouhlasí s možností vycestování do Uzbekistánu. Konkrétně nesouhlasí se závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 10. 2022. V jeho vlasti panuje diktátorský a nedemokratický režim. V případě návratu žalobce nelze vyloučit, že by mu ve vlasti hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Bezpečné vycestování do země není možné. Žalovaný porušil také § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, nepostupoval v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy, nešetřil oprávněné zájmy žalobce, nedbal, aby přijaté řešení dopovídalo okolnostem případu. Pro rozhodnutí nebyly splněny podmínky.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 22. 8. 2022 se na základě oznámení, které bylo učiněno z důvodu verbálně agresivního chování cizince vůči oznamovatelce, dostavila na příslušnou adresu hlídka, kterou bylo následně zjištěno, že se jednalo o žalobce. Oznamovatelka měla sdělit, že chtěla žalobci ukončit podnájem, avšak dotyčný byl opilý. V bytě byla zjištěna přítomnost ještě další cizinky s dítětem. V rámci kontroly byla poté u žalobce v rámci dechové zkoušky zjištěna přítomnost alkoholu v dechu s výsledkem 2,45 promile. Žalobce byl proto umístěn na PAZS Bulovka. Dle úředního záznamu ze dne 23. 8. 2022 bylo provedenou lustrací zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě českého víza typu D, které bylo platné do 6. 3. 2022.
6. Při výsledku žalobce sdělil, že je zdravý. Na území schengenského o prostoru naposledy přicestoval dne 27. 2. 2022 letecky do Prahy. Přicestoval s platným cestovním dokladem a českým krátkodobým vízem platným od 7. 12. 2021 do 6. 3. 2022. Přijel za prací. Pracoval zde na stavbách. O prodloužení víza nežádal. Dal peníze jednomu Ukrajinci, ten mu pobyt neprodloužil. Bydlel na adrese X, žena, u které bydlel, mu ukončila nájem. V ČR nemá žádný majetek, žádné vazby. Celá rodina žije v Uzbekistánu. Je s nimi v kontaktu, je ženatý a má tři děti. Ve vlasti bydlel s rodinou u bratra. Bude se vracet do Uzbekistánu. Naposledy tam byl v únoru 2022. Není mu známa žádná překážka vycestování, nic mu v Uzbekistánu nehrozí, je to pro něj bezpečná země. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně.
7. Součástí spisu je dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 8. 2022, ev. č. ZS54620 se závěrem, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné, a dále závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 18. 10. 2022, č. j. MV-168620-2/OAM-2022, potvrzující uvedený závěr o možnosti vycestování.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

9. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
14. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení správního řádu soud uvádí, že považuje rozhodnutí za zákonné a tvrzená pochybení neshledal. Správní orgán prvního stupně i žalovaný postupovali zcela v souladu se zákony a právními předpisy. Pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady a stav věci byl zjištěn způsobem, že o něm nelze mít důvodné pochybnosti. Byl zohledněn veřejný zájem, jakož i všechny okolnosti daného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy žalobce.
15. Žalobce v žalobě uvedl, že si nebyl subjektivně vědom nelegálnosti svého pobytu, kdy se domníval, že se v ČR nachází legálně na základě podané žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, kdy žalobce v rámci vedeného řízení předložil vyrozumění o možnosti nahlédnout do správního spisu ze dne 25. 4. 2022, ze kterého dle něj nic nenaznačuje, že by mělo jít o skončené řízení.
16. Žalovaný se k předloženému vyrozumění vyjádřil tak, že uvedl, že dle něj z dané písemnosti vyplývá, že žalobce byl srozuměn s pravomocným ukončením řízení a přesto svůj pobyt dále neřešil. Z vyrozumění je totiž patrné, že žalobce požádal dne 19. 4. 2022 o možnost nahlédnutí do spisu, přičemž vyrozuměním byl poté právní zástupce informován o možnosti provedení tohoto úkonu. Z toho je dle žalovaného zřejmé, že se žalobce o stav řízení zajímal, ale následně neřešil, že již není držitelem platného pobytového oprávnění a nadále se v ČR zdržoval do doby zjištění pobytu ze strany policie. Žalovaný dále uvedl, že žalobce přicestoval na území ČR dne 27. 2. 2022 na základě uděleného víza k pobytu nad

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

90 dnů s platností do 6. 3. 2022. Tento vízový štítek mu byl udělen v souladu s § 47 odst. 11 zákona o pobyt cizinců, čímž mu bylo osvědčeno oprávnění k pobytu na základě skutečnosti, že nebylo pravomocně rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu ve formě zaměstnanecké karty. Dle žalovaného je z informačního systému policie patrné, že tato žádost byla rozhodnutím ze dne 1. 9. 2021 zamítnuta pro nesplnění požadavků, kdy rozhodnutí nabylo právní moci ke dni 27. 12. 2021. Téhož dne zanikla i platnost vízového štítku. Žalobce tak již dne 27. 2. 2022 vstoupil na území ČR v době, kdy již neměl pobytové oprávnění. Jeho pobyt byl tedy neoprávněný již od tohoto dne, nicméně vzhledem k tomu, že vízový štítek nebyl zneplatněn a žalobce byl na území ČR vpuštěn, není na místě mu toto dávat k tíži a žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. st. o tom, že neoprávněný pobyt lze žalobci vytýkat až od 7. 3. 2022. Poté se sice o vývoj řízení zajímal, ale dále věc neřešil. Proto jeho neoprávněný pobyt žalovaný vymezil od 7. 3. 2022 do 22. 8. 2022. Pobyt byl nadto odhalen až činností Policie ČR, tedy žalobce by jej patrně bez této kontroly dále prodlužoval.

17. Soud k tomu uvádí, že žalobce se až v odvolání poprvé zmínil o tom, že probíhalo řízení o prodloužení platnosti jeho zaměstnanecké karty, poukázal na zmíněné vyrozumění a sdělil, že z tohoto vyrozumění dle něj nelze vyčíst, že by bylo řízení ukončeno. V tomto ohledu soud považuje tvrzení žalobce za nekonzistentní s jeho tvrzeními uváděnými při výslechu, kdy sdělil, že *na území schengenského prostoru přicestoval naposledy dne 27. 2. 2022 s platným cestovním dokladem a českým krátkodobým vízem platným do 6. 3. 2022. O prodloužení víza nežádal. Dal peníze jednomu Ukrajinci, ale pobyt mu nebyl prodloužen.*
18. Z uvedených tvrzení je zřejmé, že žalobce při výslechu nijak nezmínil předmětné pobytové řízení, naopak uvedl, že o prodloužení platnosti víza nežádal, kdy platnost jeho víza skončila ke dni 6. 3. 2022. Dodal, že mu pobyt nebyl prodloužen. Žalobce následně nijak nevysvětlil, z jakého důvodu předložil zmíněné vyrozumění až v souvislosti s odvoláním a neučinil tak již dříve, ač je vyrozumění datováno ke dni 25. 4. 2022 a tedy jej při výslechu mohl nepochybně minimálně uvést. Z tvrzení žalobce uvedených při výslechu nevyplývá, že by v jeho věci mělo probíhat jakékoli řízení ohledně pobytového oprávnění – zaměstnanecké karty, žalobce nic takového nezmínil. Žalobce měl možnost správní orgán I. st. na toto upozornit, ale na místo toho uvedl, že o prodloužení víza nežádal a pobyt mu nebyl prodloužen. K tomu proto soud poznamenává, že není na žalobci, aby si volil, kdy bude správnímu orgánu skutečnosti, které považuje za relevantní, sdělovat či je dokládat. Pakliže žalobce žádal o prodloužení zaměstnanecké karty, pak musel nepochybně vědět o probíhajícím řízení v této věci a mohl správní orgán informovat již při výslechu. Správní orgán I. st. zohledňuje také jím prováděné lustrace, nicméně dané nic nemění na tom, že je na žalobci, aby sdělil relevantní skutečnosti, zejména pokud je pokládá za důležité.
19. Žalobce v žalobě dále uvedl svou úvahu, že z jím předloženého vyrozumění údajně nevyplývá, že by mělo dojít k ukončení příslušného řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Ač je pravdou, že ze samotného vyrozumění toto nevyplývá, nelze pominout celkový kontext dané věci, na který poukázal žalovaný, a sice že žalobce si musel být vědom pravomocně skončeného řízení, k čemuž soud dodává, že i pokud by tomu tak nebylo, měl žalobce povinnost se o toto řízení zajímat. Z textu vyrozumění je zřejmé, že se jednalo o vyrozumění o možnosti nahlédnout do správního spisu ve věci žádosti o prodloužení platnosti povolení zaměstnanecké karty dle § 44a zákona o pobytu cizinců vydané na základě žádosti o umožnění nahlédnutí do spisu podané dne 19. 4. 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

přičemž bylo dotyčnému sděleno, jakým způsobem může práva na nahlížení spisu využít. Přestože, jak žalobce uvádí v žalobě, z tohoto vyrozumění nevyplývá, že by mělo dojít k ukončení předmětného řízení, bylo na žalobci, aby průběh takového řízení sledoval, neboť je jeho povinností mít přehled o svém pobytovém oprávnění, tím spíše, pokud spolupracoval s právním zástupcem, jak rovněž plyne z textu vyrozumění.

20. I pokud by tedy žalobce skutečně o pravomocném ukončení věci nevěděl, jak uvádí v žalobě, bylo na něm, aby průběh řízení sledoval a měl o něm přehled. Pokud se rozhodl spolupracovat s právním zástupcem, pak bylo rovněž na žalobci, aby si s tímto právním zástupcem dohodl příslušný způsob komunikace tak, aby měl v průběhu řízení k dispozici adekvátní informace. Žalobce tedy nutně nemusel reálně vědět o tom, že bylo dané řízení již pravomocně ukončeno, jak uvádí žalovaný, nicméně pokud by tomu tak bylo, byl by důvodem této nevědomosti laxní a nedůsledný přístup žalobce k tomu, jakým způsobem se zajímal o své pobytové oprávnění, stav řízení či jak věc komunikoval se svým právním zástupcem.
21. Pokud tedy v žalobě zmiňuje subjektivní nevědomost nelegálního pobytu, pak tato byla způsobena jeho vlastní vinou, neboť tuto vědomost mít měl. Bylo-li příslušné řízení pravomocně skončeno, pak o tomto musel právní zástupce mít dostatečné povědomí. Právní zástupce již soudu nesdělil, zda byla možnost nahlížení do spisu využita či nikoli, nicméně soud vychází z toho, že musel o ukončení věci vědět, a přesto předložit zmíněný dokument, u kterého si musel být vědom toho, že již neodpovídá aktuálnímu stavu a ani nemůže nijak změnit objektivně nastalý stav skončení řízení. Pokud chtěl právní zástupce doložením zmíněného vyrozumění dokreslit tvrzení o subjektivní nevědomosti žalobce ohledně pobytu, pak tím doložil spíše skutečnost, že se žalobce o své řízení blíže nezajímal nebo nedostatečně komunikoval s právním zástupcem, který nepochybně musel vědět o tom, že dané řízení bylo pravomocně skončeno, a to ke dni 27. 12. 2021.
22. Žalovaný ve svém odůvodnění shrnul vývoj pobytové situace žalobce, kdy poukázal konkrétně na to, že žalobce na území ČR přicestoval dne 27. 2. 2022 v době, kdy sice platnost jeho výjezdního štítku již skončila dne 27. 12. 2021, avšak z důvodu že tento štítek nebyl ke dni vstupu žalobce na území ČR zneplatněn a žalobce byl na území vpuštěn, byl jako neoprávněný pobyt žalobce označen až pobyt od 7. 3. 2022, tedy ode dne následujícího po dni, kdy uplynula platnost vydaného štítku stanovená v době vydání. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožňuje. Přestože nebyl výjezdní štítek žalobce zneplatněn, ačkoli k tomu mělo dojít, nelze žalobci přičítat k tíži, pokud se tak nestalo a žalobce na území přicestoval v době původní platnosti štítku. Ať tedy žalobce obdržel od právního zástupce informaci o pravomocně skončeném řízení kdykoli, neoprávněný pobyt mu je správně vytýkán od 7. 3. 2022 do 22. 8. 2022.
23. Při stanovení délky správního vyhoštění byl zohledněn žalobcův neoprávněný pobyt, který byl adekvátně vymezen od 7. 3. 2022 do dne pobytové kontroly, tedy dne 22. 8. 2022. K tomu soud podotýká, že je zřejmé, že se nejednalo o pobyt nikterak zanedbatelný, nýbrž o pobyt trvající přibližně pět měsíců. V této souvislosti nelze také odhlédnout od skutečnosti, že žalobce fakt, že se zde nachází neoprávněně, dále neřešil. V tomto ohledu není bez významu ani konstatování žalovaného o tom, že žalobce by zřejmě svůj neoprávněný pobyt na území ČR i nadále prodlužoval, pakliže by nebyla provedena kontrola na základě přivolané hlídky. S tímto závěrem se soud rovněž ztotožňuje, neboť z ničeho nevyplývá, že by žalobce měl v úmyslu svůj pobyt ukončit a vycestovat. Ani tato skutečnost nesvědčí o tom, že by žalobce měl v úmyslu nadále dodržovat zdejší nastavená Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

pobytová pravidla. V této souvislosti lze pro úplnost doplnit okolnosti, za kterých byl neoprávněný pobyt žalobce zjištěn, tj. oznámení o jeho údajném verbálním agresivním jednání a následné přivolání policejní hlídky, kdy žalobce musel být následně umístěn na záchytnou stanici. Z úředního záznamu také plyne, že oznámení na policii předcházela snaha ukončit žalobci podnájem, kdy skutečnost, že mu tento byl ukončen, sám poté potvrdil v rámci výsledku.

24. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
25. V daném případě bylo možné žalobci uložit správní vyhoštění se zákazem vstupu až na 5 let, přičemž žalobci bylo správní vyhoštění uloženo v délce jednoho roku, kdy tuto délku soud nepovažuje za jakkoli nepřiměřenou okolnostem případu. Žalovaný nepřekročil správní uvážení. Neoprávněný pobyt žalobce netrval nikterak krátkou dobu, navíc, jak bylo také již uvedeno, byl tento pobyt zjištěn až pobytovou kontrolou.
26. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí také vyplývá, že se oba správní orgány řádně zabývaly tím, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro žalobce představovat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života. K tomu správní orgány uvedly své závěry, dle kterých v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, a že s ohledem na veškeré okolnosti posuzovaného případu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, oba přitom vycházely z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány obou stupňů vzaly v úvahu všechny skutečnosti zjištěné jak z výpovědi žalobce, tak ze shromážděných podkladů. Při posuzování přiměřenosti přijatého opatření vyšly z kritérií stanovených v § 174a zákona o pobytu cizinců, zhodnotily tak zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobce a s tím související délku jeho pobytu na území, vědomost postupu žalobce a též další aspekty tam uvedené. Konkrétně správní orgán I. stupně shledal uložené vyhoštění jako přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobci ve vycestování mu nic nebrání a v ČR nemá žádné vazby, kdy naopak v domovské zemi má veškeré zázemí.
27. Žalobce v žalobě dále namítl, že nesouhlasí s možností vycestování do Uzbekistánu. Konkrétně se závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 10. 2022. V jeho vlasti panuje diktátorský a nedemokratický režim. V případě návratu žalobce nelze vyloučit, že by mu ve vlasti hrozilo uvěznění, mučení či nelidské či ponižující zacházení. Bezpečné vycestování do země není možné. S touto námitkou se soud taktéž neztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

28. Správní orgán I. st. vycházel v rámci posouzení existence důvodů znemožňujících žalobcovo vycestování ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 23. 8. 2022, ev. č. ZS54620, který si vyžádal na základě § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto stanoviska se na žalobce důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců nevztahují. Žalovaný poukázal na to, že v odvolacím řízení bylo postupem podle § 149 odst. 7 správní řádu potvrzeno závazné stanovisko ev. č. ZS54620, byl potvrzen závěr o možnosti vycestování ze dne 18. 10. 2022.
29. Soud k tomu dále uvádí, že žalobce při výsledku sdělil, že v Uzbekistánu žije nadále celá jeho rodina. Výslovně opakovaně zmínil, že se v případě uložení správního vyhoštění může znovu bezpečně vrátit, ke dni výsledku mu žádná překážka vycestování známa nebyla, a naopak výslovně potvrdil, že Uzbekistán je pro něj bezpečnou zemí a nic mu tam nehrozí. Žalobce naproti tomu až v odvolání a žalobě poukázal na to, že v zemi panuje diktátorský a nedemokratický režim. Uvedl, že nelze vyloučit, že by mu v zemi při návratu hrozilo uvěznění, mučení či nelidské nebo ponižující zacházení. Výslovně pak zmínil, že s ohledem na prokazatelně dlouhodobě špatnou politickou situaci ve vlasti se důvodně obává a jeho vycestování není možné.
30. Přestože nelze obecně vyloučit, že by se stav v zemi mohl i v krátké době uplynulé od provedení výsledku do podání odvolání změnit, soud má za to, že v dané věci se o takovou situaci nejednalo a žalobce pouze zcela nekonzistentně s předchozím tvrzeními tvrdil v odvolání a později žalobě zcela odlišné skutečnosti od těch sdělených dříve správnímu orgánu I. st. Žalobce sám poukázal v žalobě na to, že se v zemi má jednat o dlouhodobě špatnou situaci, nic tedy nenasvědčuje tomu, že by se měl obávat návratu v souvislosti s jakoukoli změnou nastalou v nejbližší době. Aniž by soud popíral, že situace panující v Uzbekistánu nepochybně není po všech směrech ideální, žalobce žádné konkrétní problémy, které by v zemi měl mít či očekávat, nesdělil a rovněž i v žalobě své obavy formuloval pouze obecně.
31. Soud proto konstatuje, že pochybení správních orgánů v jejich postupu ani v tomto ohledu nenalezl. Správní orgán I. si vyžádal v souladu se svou povinností závazné stanovisko, ze kterého vyplynulo, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Žalovaný si v návaznosti na odvolací námitky opatřil potvrzující závazné stanovisko ze dne 18. 10. 2022 obsahující shodný závěr. Obě stanoviska byla pro správní orgány závazná a správní orgány je při svém rozhodování řádně zohlednily.
32. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 13. 2. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.